

som jeg allerede har, fordi jeg har villet forhindre, at De gjorde noget overilet Skridt. Jeg skal blot tilføje, at ogsaa efter min Mening er det netop her, De i det mindste foreløbigt bør og skal have Deres Gærning; men De vil forhaabentlig nu have indsét, at der netop i Deres nuværende Stilling aabner sig en stor og betydningsfuld Virksomhed for Dem her . . . i hvert Fald for en Aarrække. Som jeg sagde Dem før, vi har i vore Dage Brug for alle Kirkens unge og friske Kræfter . . . og dette gælder maaske ikke mindst for denne Egn, der længe har haft Ord for at være meget langt tilbage i aandelig Henseende . . . ja, endogsaa Politikerne kalder nok dette for et af deres „døde“ Punkter,“ tilføjede han smilende, som om det var noget, der i Øjeblikket faldt ham ind.

De var imidlertid naaet tilbage til den lille Laage i den yderste Ende af Præstegaardsparken. Bisen standsede og rakte Emanuel Haanden.

„Ja, her vil vi skilles. Tænk nu over, hvad jeg har sagt, og opsæt i hvert Tilfælde at træffe nogen Afgørelse før om en Uges Tid eller saa. Skulde De til den Tid ønske en Samtale med mig, véd De jo, hvor De altid kan træffe mig.“

Han trykkede flygtigt Emanuels Haand og bortfjernede sig gennem Haven.